

JONG GEHEKST IS OUD
GEDAAN

EEN PARANORMALE DETECTIVEROMAN

COLLEEN CROSS

Jong Gehekste
is oud
Gedaan
COLLEEN CROSS

HOOFDSTUK 1

Ik trok net mijn rinkelende mobiel uit mijn tasje toen tante Pearl mijn redactiekamer binnenvloog. En dan bedoel ik ook echt ‘vloog’: iets wat overdag echt totaal verboden was. Ook al was het feit dat we heksen waren niet bepaald een goed bewaard geheim in het kleine stadje Westwick Corners, toch was het beter om niet al te erg op te vallen.

Ze bleef in de deuropening zweven en fronste. ‘Cendrine!’

Oeps. Tante Pearl gebruikte alleen mijn volledige naam als ze boos was. Nou, dat was ik inmiddels ook. Ik was hier al sinds vanochtend zes uur om achterstallig werk te doen. Het was nu bijna twaalf uur en ik had honger, was doodmoe en zweette me kapot. De airco had het een paar uur geleden opgegeven. Het was minstens dertig graden binnen, maar ik had geen geld om dat stomme ding te repareren.

En nu stond mijn tante op het punt de rest van mijn dag ook te verpesten. Nou, niet als ik er een stokje voor kon steken. En dan bedoelde ik géén toverstokje – daar deed ik niet aan.

Ik negeerde haar en keek naar mijn telefoon, die nog

steeds overging. Het was mijn moeder weer. Ze had me al minstens tien keer gebeld met vragen over de generale repetitie voor mijn bruiloft en de grote opening van ons hotel, de *Westwick Corners Inn*, die allebei later op de dag zouden plaatsvinden.

Ik had beter thuis kunnen blijven.

‘Cendrine, die nieuwe sheriff is een klootzak. Ik wil dat je er een artikel over schrijft.’ Ze keek me vanuit de deuropening uitdagend aan.

‘Nee.’ Ik draaide me van haar weg en beantwoordde de oproep.

Mijn moeder was in alle staten. ‘Cen, ik kan tante Pearl nergens vinden. Ik maak me zorgen dat ze er weer eens vandoor is en iets geks gaat uithalen.’

Ik zette de telefoon op speaker en trok mijn wenkbrauwen op toen ik mijn tante aankeek. ‘Ze is hier, mam.’

Tante Pearl beende op mijn bureau af en brulde in de telefoon: ‘Ik heb geen babysitter nodig, Ruby. Ik kan mezelf prima vermaken!’

‘Dat is ook precies waar ik bang voor ben,’ zei mam. ‘Je kunt niet steeds mensen ons stadje uitpesten, en de sheriff al helemaal niet. Het kán gewoon niet.’

‘Wil je soms dat ik een GPS tracker bij me draag? Tjonge-jonge.’ Mijn tante ging met een plof in mijn bureaustoel zitten. ‘Ik ben geen kind meer.’

‘Zo gedraag je je anders wel,’ mompelde ik.

Blijkbaar was ik niet de enige die zich afvroeg wat tante Pearl met de nieuwe sheriff had uitgehaald. Het was veel beter om onder de radar te blijven. Onze familie had ooit met een paar andere families dit stadje gesticht, maar zelfs wij, de Wests, konden het te bont maken. Vroeg of laat zouden mensen onze streken niet meer accepteren.

Tante Pearl deed of ze me niet hoorde. Misschien gaf onze familiegeschiedenis haar wel het idee dat ze overal

boven stond. Jammer, want haar flamboyante gedrag zou ons voortbestaan in dit stadje weleens op het spel kunnen gaan zetten. Niet dat zij er erg mee leek te zitten.

Ze pakte mijn mobiel op en ging door met haar tirade. 'Die man gaat problemen opleveren, Ruby. Cen gaat er een stuk over schrijven.'

Ik pakte de telefoon van haar af. 'Helemaal niet. De artikelen die jij wilt zien en de artikelen die ervoor zorgen dat ik genoeg exemplaren van *The Westwick Corners Weekly* verkoop liggen mijlenver uit elkaar, tante. Ik kan je niet helpen. Ik heb al zoveel deadlines.'

Zoals zoveel *locals* had ik in feite een baan voor mezelf gekocht: toen de vorige eigenaar van de krant met pensioen ging, nam ik de zaak over. Veel industrie was hier verdwenen toen de oude hoofdweg niet meer werd gebruikt omdat er een paar jaar geleden een nieuwe snelweg was aangelegd. De meeste jonge mensen van mijn leeftijd waren snel daarna verhuisd en degenen die achter waren gebleven hadden het moeilijk.

Mams stem ging omhoog. 'Cen, Pearl probeert alleen maar te helpen. Je neemt je baan wel erg serieus.'

Die plotselinge ommekeer verbaasde me niets. Uiteindelijk nam ze het altijd voor haar oudere zus op om conflicten uit de weg te gaan en zelf niet knettergek te worden. Haar conflictvermijdende gedrag bestond eruit dat tante Pearl meestal haar zin kreeg, maar op de lange termijn leverde dat volgens mijn bescheiden mening alleen maar problemen op.

'Nou, ik moet ophangen,' zei mam. 'Ik zie je zo.' En ja hoor, weg was ze. Ze faciliteerde tante Pearl en haar vreselijke gedrag in een poging de lieve vrede te bewaren. Ze had niet eens door hoe Pearl haar bespeelde. Ik daarentegen hield vaak voet bij stuk, met als resultaat dat wij wél vaak ruzie hadden.

Tante Pearl liet zich met laatsdunkend gesnuif weer in

mijn bureaustoel zakken. ‘Dit is toch geen serieuze krant, lieve schat. De enige reden dat mensen hem kopen is omdat ze de kortingsbonnen willen die erin staan. Waar verspil je je tijd aan? Niemand leest je artikelen. Geef het maar toe, Cen: deze krant is een mislukking.’

‘Nou, ik verdien tenminste iets. En helemaal zelf.’ Elke keer als ik me toch al chagrijnig voelde, maakte mijn tante het alleen maar erger. Haar analyse was helaas wel tamelijk accuraat. Ik had mezelf met een slechtbetaalde parttime baan opgezadeld en ik was er niet eens erg goed in. Er waren nu eenmaal niet veel kansen in dit stadje, dus we moesten allemaal een ondernemende geest hebben. ‘Probeer anders eens iets aardigs te zeggen, voor de verandering.’

Mijn tante keek me onderzoekend aan maar hield haar mond dicht. Dat kwam ook niet vaak voor. Wat ze nu in haar hoofd aan het voorbereiden was, moest in haar ogen dus wel de moeite waard zijn. Ik kon er maar beter naar luisteren.

Ze leunde iets naar voren. ‘Ik geef je een primeur zodat je tenminste eens een keer een goed verhaal te vertellen hebt. Onze nieuwe sheriff is corrupt en ik wil dat jij zijn smerige zaakjes aan het licht brengt.’

‘Welke smerige zaakjes?’ Ik keek op mijn horloge. Het was nog niet eens twaalf uur. ‘Sheriff Gates is misschien net een paar uur bezig. Hoe kan hij dan nu al van alles verkeerd hebben gedaan?’

‘Hij heeft een verleden, Cen. Een duister verleden.’

‘Tja, wie niet?’ Tyler Gates was al de vijfde sheriff die binnen een tijdsspanne van zes maanden aantrad. Wij kregen hier alleen mensen die de opleiding niet hadden afgemaakt, onnozele idioten en anderszins ongewenste sujetten. Ik was bereid hem het voordeel van de twijfel te geven omdat één sheriff beter was dan géén sheriff.

‘Ik weet waarom hij is weggegaan bij zijn vorige werkgever.’ Pearl knipoogde naar me. ‘Het is een waar schandaal.’

‘Dat zal wel.’ Het enige voordeel aan de snelle wisseling van de wacht wat betreft sheriffs was dat de toverkunsten van mijn familie op die manier min of meer geheim konden blijven. Het erge eraan was dat het helemaal niet nodig zou zijn, als de vrouw die momenteel tegenover me zat zich eens wist in te houden. De reden dat ze allemaal gillend wegrenden was namelijk dat zij het ze te lastig maakte.

‘Ja, dat zal zeker. Oh, en dan nog iets: dat bord bij de snelweg trekt het verkeerde soort mensen aan.’ Tante Pearls ogen vernauwden zich en ze ging staan om intimiderender over te komen. Ze zette haar handen in haar zij en liet met al haar vijfenveertig kilo zien dat ze vol met verontwaardiging zat.

‘Dat bord bij de snelweg trekt toeristen aan, tante Pearl. En die hebben we hier nodig.’ Mijn tante was niet dol op dagjesmensen, maar ze kon beter stoppen met haar protest. Anders was Westwick Corners gedoemd om een spookstadje te worden zoals er wel meer van waren in de staat Washington. Industrie was er amper meer en de boeren op leeftijd die in de buurt woonden hadden niet veel uit te geven. Toerisme was onze enige optie, dus we hadden er maanden werk in gestoken om Westwick Corners weer wat nieuw leven in te blazen en het op de kaart te zetten als een trendy weekendbestemming. Ik kreeg het idee dat al die moeite voor niets was geweest als ik mijn tante zo hoorde.

‘Wat ruik ik toch?’ Ik snoof de lucht op die om tante Pearl heen hing en merkte op dat de mufte lavendelgeur die haar normaal vergezelde was vervangen door de vage geur van benzine. En de laatste keer dat ze zo had geroken was de politie bij haar langsgeweest. Dit stadje had dat soort aandacht niet nodig, en onze familie al helemaal niet.

Mijn tante grijnsde, maar deed er het zwijgen toe.

‘De hele stad heeft gestemd en die borden langs de snelweg moesten er komen, tante. Zo werkt de democratie.’

Nu de snelweg was omgelegd en de kruising met de andere hoofdweg naar Shady Creek was verlegd hadden we echt behoefte aan verandering.

‘Vertel me alsjeblieft dat je niet wéér iets met dat bord hebt uitgehaald.’

Stilte.

De gemeentebelasting was omhoog gegaan omdat er de laatste tijd verdacht veel in de fik vloog. Voor verontschuldigingen kochten de mensen niets. Dat bord langs de snelweg was niet het enige dat de laatste tijd ‘uit de weg was geruimd’ en ik had het helemaal gehad met de vijandigheid naar mijn familie toe, alleen maar omdat tante Pearl zich niet kon gedragen. Nu kreeg ik het gevoel dat het bord niet het enige was dat het slachtoffer was geworden van haar streken.

‘Je ruikt naar benzinepomp. Vertel op, wat heb je gedaan?’

Tante Pearl snoof. ‘Ik ruik anders niets. En probeer niet steeds van onderwerp te veranderen, Cendrine. Dat bord wordt de doodssteek voor mijn nieuwe zakenidee.’

Ik had geen idee waarom mijn tante zo kwaad op me was, maar ik besloot haar met fluwelen handschoenen aan te pakken. Een opvliegend karakter combineerde nu eenmaal niet zo prettig met bovennatuurlijke krachten die samenhangen met brandstichting. Onze magische talenten waren zowel een vloek als een zegening. Ik was er een voorstander van die krachten te beheersen en voor goede zaken in te zetten, niet om schade te berokkenen.

Daar dacht mijn tante anders over.

‘Welk nieuw zakenidee?’ Ik knipperde met mijn ogen, die begonnen te tranen van de penetrante benzinelucht.

‘Pearl’s Charm School.’

‘Hè?’ Toveren kon mijn tante wel, maar charmant was ze bepaald niet.

‘Mijn nieuwe toverschool.’

‘Hoezo toverschool? Je hebt toch al een baan in het hotel.’

Trouwens, je moet mam daar nu helpen.' Tante Pearl had een baantje gekregen in het hotel als de huishoudster. Zo wilden we haar bezig houden. Ze was dan al zeventig, maar ze kreeg het nog steeds voor elkaar in zeven sloten tegelijk te lopen als ze te veel vrije tijd had.

'Ruby heeft mijn hulp niet nodig.'

'Ze klonk anders behoorlijk gestrest aan de telefoon. Ga er maar heen. Er kunnen elk moment gasten aankomen.'

We waren helemaal volgeboekt en er waren ook belangrijke mensen bij. Zoals Tonya en Sebastien Plant, het biljonnairsstel dat *Travel Unraveled* had opgericht. Dat was het grootste e-commercebedrijf in de reissector en die twee waren VIP-gasten. Geheel onverwacht hadden ze ja gezegd toen we hen uitnodigden een weekend in het hotel te verblijven. We hoopten dat daar goede reclame uit zou voortvloeien. Hun ervaringen konden ons hotelletje maken of breken. Het was dus erop of eronder met deze twee.

'*Pearl's Charm School* heeft anders ook een grootse opening.' Tante Pearl snoof toen een visitekaartje als uit het niets in haar hand verscheen. Ze gaf het aan me. 'Je moet ook meedoen, kind! Jij kunt wel een opfriscursus gebruiken. Je moet wel oefenen, hè, anders verlies je je vaardigheden. We starten morgen om stipt negen uur.'

'Dit is slechte timing, tante.' Ik draaide het kaartje om en een of ander hologram van een heks zwaaide me vrolijk toe. Ik gooide het met het plaatje naar beneden op mijn bureau.

'Ach, zoveel tijd heb ik niet meer, dus ik doe gewoon waar ik zin in heb, wanneer ik er zin in heb,' zei ze. 'Ik ben een van de oudste inwoners. Trouwens, mijn toverschool is ook goed voor het toerisme. Ik trek bovennatuurlijke toeristen aan.'

'Ehm... hekserij stond niet in het PR-plan.' De hele stad had meegewerkt aan een nieuwe strategie om toeristen te lokken en tante Pearl stond op het punt het allemaal te verpesten.

Alle gebouwen in de hoofdstraat, inclusief ons hotel, waren gerestaureerd en zagen er weer uit zoals begin twintigste eeuw. Het enige wat nog niet opnieuw opgebouwd was, was het theater, maar daar hadden we wel plannen voor.

Maar weinig mensen wisten dat Westwick Corners zich bevond op een knooppunt van leylijnen; een soort natuurlijk energiecentrum. Of je er nu in geloofde of niet, het was wel een goed lokkertje voor toeristen. Die energievortex was wat in eerste instantie de familie West had overtuigd zich hier te vestigen.

We hadden ervoor gekozen pas nu dit geheim naar buiten te brengen. Nu we het als stadje zo moeilijk hadden, zagen we het financiële potentieel van de energievortex. Met die leylijnen konden we voor een New Age invalshoek gaan, inclusief spiritueel geneescentrum, spa en souvenirshopjes die 'spirituele energie' als thema hadden.

Maar in die hele mix zat zéker geen hekserij.

'Waar ga je die lessen dan geven? Je hebt niet eens een locatie.'

Mijn tante trok een wenkbrauw op. 'Jawel hoor. Ik heb het oude schoolgebouw afgehuurd.'

'Je kunt toch niet aan hekserij doen op klaarlichte dag waar iedereen het kan zien!' Het oude schooltje lag maar honderd meter van het hotel vandaan en was vanaf de hoofdstraat duidelijk te zien. Ik kreeg spontaan stress van het idee dat tante Pearl ten overstaan van nietsvermoedende toeristen allerlei magische stunts uit zou halen. Dat moest wel fout gaan.

'Het is een vrij land.' Tante Pearl snoof opnieuw. 'Ik doe het gewoon. De meeste mensen die hier wonen weten toch al over ons.'

Dat was wel waar. Het was nu eenmaal niet eenvoudig om een geheim te bewaren in Westwick Corners. We woonden in een stadje waar iedereen elkaar kende. De

niet-heksen wisten echter niet hoe machtig we in feite waren. Ze wisten wel dat we dingen deden met kruiden-drinkjes en dat we heidense rituelen uitvoerden, maar voor de rest hadden ze geen idee. En dat was maar goed ook. Het idee om Westwick Corners in een of andere plek te veranderen die Oxford en Hogwarts tegelijk zou zijn, zou de breekbare balans tussen de gewone mensen en ons danig verstoren.

Die balans bestond eruit dat niemand echt iets vroeg en niemand echt antwoorden gaf. Dat werkte nu eenmaal beter. Ik wilde op onze nieuwe sheriff een goede indruk maken en uitbundig magie gebruiken was vast geen goede binnenkomer.

Ik zuchtte. 'Je moet je wel eerst als bedrijf inschrijven. Ga je het echt opnemen in het register van de Kamer van Koophandel als magische school?'

Tante Pearl fronste en veranderde van onderwerp. 'Jullie jonge mensen hebben geen waardering meer voor jullie afkomst. Neem nu wat jij doet. Je hebt de hekserij de rug toegekeerd om tijd te verspillen in dit trieste kantoortje.'

'Dit is helemaal geen triest kantoortje. De *Westwick Corners Weekly* bestaat al honderd jaar.' Ik gooide dodelijk vermoeid mijn handen in de lucht en liet een blik door mijn aftandse kantoor glijden. Ik kon het pas laten opknappen als de krant wat meer geld in het laatje bracht. En dat zou niet gebeuren als we niet eerst meer bezoekers kregen.

Tante grinnikte. 'Ja, zo ziet het er wel uit. Alsof er al in geen honderd jaar iets aan gedaan is.'

'Het is een redactiekamer, geen showroom.' Waarom moest ze zo over mijn harde werk zeuren? Goed, ik had me meer door mijn hart dan door mijn hoofd laten leiden toen ik besloot deze krant van de ondergang te redden, maar ik had niet veel andere opties gehad. Dit was duidelijk niet de *New York Times*, maar de krant was wel van mij, en ik had

meestal de smeuïge verhalen al voordat iedereen ze gehoord had.

‘Dan moet je het zelf maar weten. Maar ik sta niet in voor de veiligheid van elke toerist die hier rondscharrelt. Mijn studenten moeten wel kunnen oefenen op echte mensen.’

‘We hebben allemaal beloofd geen magie te gebruiken waar gewone mensen het kunnen zien. Jij ook.’ Ik durfde niet eens te vragen wat ze bedoelde met ‘oefenen op echte mensen’. ‘Je kunt klagen wat je wilt, maar we hebben toeristen nodig. Ik wil wedden dat je nog geen een leerling hebt.’

‘Zullen we wedden om geld, dametje? De eerste cursus zit al bijna vol.’

Waarschijnlijk loog ze, maar mijn geld durfde ik er niet op in te zetten. ‘Ik houd jou persoonlijk verantwoordelijk voor de veiligheid van onze gasten.’ Mijn toekomst hing tenslotte af van de economische bloei van Westwick Corners. Waarom zou ik hier anders blijven?

Nou ja, er was minstens een goede reden. Brayden Banks, mijn verloofde, was de burgemeester, dus ergens anders gaan wonen zat er niet in. Over twee weken zouden we trouwen en veel verrassingen lagen er niet meer op mijn pad.

‘Dat zullen we nog weleens zien.’ Mijn tante stormde het kantoor uit. De deur beneden ging net open en weer dicht toen ze de hal inliep. Een paar seconden later keerde ze om en tot mijn verbazing stapte ze weer bij me naar binnen.

Een breedgeschouderde man van eind twintig verscheen om de hoek toen hij de trap op was gelopen. Mijn mond viel open toen ik zijn beige uniform herkende, dat zijn atletische bouw goed liet uitkomen. Wauw. Deze sheriff leek in niets op de mannen van middelbare leeftijd met kale hoofden en buikjes die hiervoor sheriff waren geweest. Te zien aan zijn straffe manier van lopen was hij ook al aan de slag gegaan.

‘Wat nu weer?’ Ik had het donkerbruine vermoeden dat

zijn bezoekje alles te maken had met mijn brandstichtende en naar benzine stinkende tante, die buiten adem voor me stond.

‘Ik doe je een voorstel,’ zei tante Pearl. ‘Jij helpt mij met de sheriff en dan mag je bij mij gratis lessen volgen.’

‘Absoluut niet. Ik wil geen voorstel. En ik wil geen leerling zijn op die stomme toverschool van je.’ Zodra ik de woorden had gezegd, had ik er spijt van. Gelukkig was sheriff Gates nog te ver weg om me goed te horen. Hij was even stil blijven staan om naar het prikbord aan de muur te kijken, godzijdank.

Tante Pearl nam me van top tot teen op en schudde langzaam haar hoofd. ‘Als je grootmoeder je nu eens kon zien. Die zou zich kapot schamen voor je houding en je belabberde vaardigheden. Als er iemand naar school moet ben jij het wel, Cendrine.’

Technisch gesproken kón mijn grootmoeder me ook zien, omdat ze veelvuldig als geest hier opdook. Oma Violet had zich de laatste tijd echter niet meer laten zien. Misschien had ze het er moeilijk mee dat het huis waarin ze was opgegroeid nu een hotel was. Verandering was voor ons allemaal niet makkelijk.

‘Ik heb jouw lessen niet nodig. Ik heb wel wat anders aan mijn hoofd.’

Mijn tante lachte smalend. ‘Wat is er nou belangrijker dan magie?’

Mijn blik schoot naar de sheriff, die weer in beweging was gekomen. Zoals gewoonlijk was mijn tante zich niet bewust van wat er om haar heen gebeurde. ‘Nou, Westwick Corners redden bijvoorbeeld. We hebben er zo hard aan gewerkt om hier weer een bruisend stadje van te maken.’

Tante Pearl haalde haar schouders op. ‘Van mij mag het ook wel slaperig zijn. Ik ben al die indringers zo zat. Rust, dáár verlang ik naar.’

Typisch, want de meeste onrust was het directe resultaat van haar bemoeizucht. De halve stad wilde haar het liefste verbannen en blijkbaar had de sheriff ook een appeltje met haar te schillen. Nu al.

‘Moet ik nog iets weten voor hij hier binnen stapt?’

‘Nee hoor.’ Het zenuwtrekje bij haar rechteroog verraadde de leugen. Daar kon geen magie tegenop.

‘Ik hoop voor jou dat dat bord er nog staat, tante. Je hebt me beloofd niets illegaals te doen.’

‘Helemaal niet. En zelfs als ik dat wel heb gedaan, had ik waarschijnlijk mijn vingers achter mijn rug gekruisd.’ Haar flubberige armen trilden toen ze met haar handen door de lucht zwaaide.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Wij zijn nog niet uitgepraat.’

‘Stoor ik?’ Sheriff Tyler Gates stond eindelijk in de deuropening. Je kon moeilijk om hem heen met dat imposante postuur. Niet dat ik dat wilde. Zijn donkere, golvende haar raakte bijna de bovenkant van de deurpost aan. Mijn hart sloeg een slag over toen ik in zijn chocoladebruine ogen staarde. Plotseling leek Westwick Corners lang niet zo saai meer.

Ik ging staan, helemaal betoverd door zijn aanstekelijke glimlach, en stak mijn hand naar hem uit. ‘Sheriff, leuk dat u langskomt. En welkom in Westwick Corners.’

‘Zeg maar jij hoor. Tyler is de naam. Dit stadje is te klein om zo formeel te doen.’ Hij schudde me de hand.

Ik voelde mijn adem stokken toen zijn blik de mijne vasthield. ‘Ik hoop dat je het naar je zin zult hebben.’ Langzaam kroop er een blos over mijn wangen. Hij was met stip de knapste man die ik ooit had gezien, en ik staarde hem schaamteloos aan.

Hij stapte verder naar binnen, voorzichtig om tante Pearl heen lopend. ‘Ik wilde eigenlijk later deze week pas langskomen, maar er is iets gebeurd.’ Hij knikte naar mijn tante.

‘Oh?’ Mijn ogen registreerden dat dat overhemd hem verdomd goed stond. ‘Als het om mijn tante Pearl gaat... die kan soms een beetje overdrijven.’

Ik voelde dat er iemand aan mijn mouw trok.

‘Praat niet over me alsof ik er niet ben.’ Ze kwam tussen mij en de sheriff staan. ‘Daarom was ik hier dus. De sheriff heeft namelijk...’

Ik moest hoesten toen ik opnieuw de benzinedampen inhaleerde die tante Pearl vandaag als parfum droeg. ‘Dit keer ga ik je niet redden, tante. Als je iets fout hebt gedaan, biecht het dan nu eerlijk op.’ Ik draaide me naar Tyler toe. ‘We komen hier samen vast uit.’ Als de enige journalist van het stadje wilde ik natuurlijk op goede voet staan met de enige sheriff die we hadden.

Inwendig rolde ik met mijn ogen.

Tyler Gates zag er eigenlijk vrij normaal uit, naast het feit dat hij zo’n lekker ding was. Sterker nog, hij zag er opvallend normaal uit voor Westwick Corners. Hij was van mijn leeftijd, dus wat deed hij in een stadje waar normaal alleen sheriffs werken die overal al uitgerangeerd waren? Er moest wel iets met hem zijn. Tyler Gates was ook beschadigd, al zag je dat niet aan de buitenkant.

Ik richtte me weer tot mijn tante. ‘Nou, kom op, wat heb je gedaan?’

‘Dat probeerde ik je nu juist te vertellen, Cen. Je luistert nooit.’ Ze leunde naar me toe en fluisterde: ‘Ik moest een beetje heksen.’

Ik gaf haar een vuile blik.

‘U moest een beetje wát?’ Sheriff Gates fronste en boog licht voorover. ‘Dat heb ik niet helemaal goed verstaan.’

Mijn hart stond bijna stil. We moesten dit geheim voor hem bewaren.

‘Een beetje hakken,’ zei ik snel. ‘Met een bijl. Die heeft ze gebruikt om dat bord naast de weg te slopen. Dat zei je toch,

tante?’ Natuurlijk had ze weer iets met dat bord uitgehaald. Ze kon het gewoon niet loslaten.

Mijn pyromanische tante haalde haar schouders op en haar mondhoeken krulden omhoog toen ik probeerde haar woorden te verdraaien.

Sheriff Gates keek verward. ‘Maar dat bord is in brand gestoken, niet in elkaar gehakt. Ik snap het niet.’

Ik wuifde zijn bezwaren weg. ‘Ach, mijn tante haalt soms dingen door elkaar.’

‘Helemaal niet!’ Tante Pearl stampte met haar voet op de grond. ‘Ik ben zo helder als wat.’

Ik gaf haar nogmaals een vuile blik en draaide me toen met een engelachtige glimlach naar de sheriff toe. ‘Ze zal het nooit meer doen. Ik beloof het.’

Tante knipte in haar vingers. ‘Wat nooit meer doen?’ Een seconde later stond de sheriff volledig stil, alsof hij een standbeeld was of bevroren.

‘Tante, haal die betovering weg!’ Ik kon niet geloven dat ze hem nu al niet meer respecteerde. ‘En dan heb je het over mijn magie? Wat jij doet is misbruik maken van hekserij.’

Tante Pearl knipte nogmaals met haar vingers, twee keer snel achter elkaar. ‘Te laat.’

De sheriff stond even te wankelen op zijn benen toen de betovering was weggenomen.

‘Het is nooit te laat voor gerechtigheid.’ Sheriff Gates knipoogde naar haar en trok zijn neus op toen hij ook de benzinedampen rook. ‘Volgens mij ga ik dit stadje in mijn hart sluiten.’

‘Denk je?’ vroegen we in koor.

‘Absoluut.’ Hij trok een opschrijfboekje uit zijn borstzak en krabbelde er iets in met een pen voor hij het blaadje afscheurde en aan tante Pearl overhandigde. ‘Ik ben nog niet eens een dag bezig en nu al haal ik centen binnen.’

De glimlach verdween van mijn tantes gezicht toen ze zag

wat er op het blaadje stond. Ze gooide het op mijn bureau. Een boete van vijfhonderd dollar voor openbare ordeverstoring.

Deze sheriff nam zijn werk serieus.

Ik vond hem nu al helemaal geweldig.

HOOFDSTUK 2

Een koel zomerbriesje temperde de hitte van de middag. Ik reed met de ramen open en genoot van de wind.

Zomer was mijn favoriete tijd van het jaar, maar ik was ook dol op de belofte van een frisse, nieuwe start die de herfst met zich meebracht. De overgang van zomer naar herfst beloofde dit keer meer dan één frisse start. Vanavond zou de grootse opening van de Westwick Corners Inn ons familiebedrijf een nieuw begin geven, en twee weken erna zou ik een nieuwe bladzijde in mijn eigen leven omslaan omdat ik dan zou trouwen.

Eerlijk gezegd voelde ik er niet zoveel enthousiasme bij; meer een zwaar gevoel. Ik was ervan uit gegaan dat we nog lang en gelukkig zouden leven, net als andere stelletjes. Maar alles veranderde toen Brayden begin dit jaar de jongste burgemeester ooit werd. Zijn politieke ambities leken nu veel belangrijker dan de tijd die we samen doorbrachten. Hij zegde steeds dates met mij af omdat hij dan naar een of andere netwerkbijeenkomst wilde. Ik was niet uit het juiste

hout gesneden om de vrouw van een politicus te zijn, maar het was nu te laat er nog iets aan te doen.

Het ergste was dat ik er ook niet echt met iemand over kon praten. Mijn vrienden van de middelbare school waren al snel na ons eindexamen uit het stadje vertrokken om te studeren of werken in Seattle, of nog verder weg. Als het maar niet in het doodsaaie stadje Westwick Corners was. Brayden en ik waren de enigen uit onze klas die waren blijven hangen. De andere inwoners van het stadje waren allang getrouwd en de paar mensen die dat niet waren, waren bijna allemaal familie. Heksen waren namelijk niet zo dol op trouwen. Maar goed, ik dwaalde af.

Ik zou waarschijnlijk ook ergens anders naartoe zijn verhuisd als Brayden niet destijds mijn vriendje al was geweest. En dat was mijn eigen keuze, maar ik miste mijn vriendinnen wel. Ach, ik zou ze in elk geval allemaal weer zien op mijn bruiloft.

Ik reed de kronkelige oprijlaan op, aan weerszijden geflankeerd door bomen, en bereikte de top van de heuvel. Ons hotel keek uit over het stadje en de vallei. Vroeger was de Westwick Corners Inn ons huis geweest: een prachtig landhuis omringd door bossen en een mooi onderhouden tuin. Maar net als ieder ander in het stadje hadden we iets moeten doen om in ons onderhoud te voorzien, dus hadden we er een aantal jaren geleden een *bed and breakfast* van gemaakt.

En nu hadden we dus gerenoveerd. Het landhuis diende tevens als trouwlocatie voor mij en Brayden. We zouden ringen uitwisselen in het prieel. Vandaag was de zogenaamde generale repetitie. De bedoeling was dat we alles snel door zouden nemen. Het was vooral bedoeld om mijn perfectionistische moeder te kalmeren en ervan te overtuigen dat alles op rolletjes zou lopen.

Ik parkeerde de auto en wierp een blik op het hotel

terwijl ik de oprijlaan overstak om naar de tuin te lopen. De twaalf suites waren niet allemaal voor gasten; twee ervan op de begane grond waren voor mam en tante Pearl. Ik woonde in een aparte boomhut achterin de tuin.

Het charmante huisje was een halve eeuw geleden door mijn grootvader speciaal voor mijn grootmoeder gebouwd. Als ik mensen erover vertelde, dachten ze in eerste instantie aan een soort speelhut voor kinderen, maar mijn onderkomen was een stuk indrukwekkender dan dat. Het ging om driehonderd vierkante meter verdeeld over twee verdiepingen, die om en in de massieve eik waren gemaakt die het hele huis omhoog hield. Het was wat mij betreft precies goed: dicht bij, maar niet té dicht bij mijn excentrieke familie. Ik voelde me een beetje verdrietig bij de gedachte dat ik bij Brayden in zou trekken na onze bruiloft.

Teleurstelling ging door me heen toen ik de parkeerplaats afspeurde en Braydens BMW nergens zag staan. De weg die naar het huis liep was ook compleet verlaten. Waarom kon Brayden niet eens op tijd komen bij de generale repetitie van zijn eigen bruiloft? Dat slome gedoe verspilde iedereens tijd en ik was er klaar mee altijd maar op hem te moeten wachten. Mam zou er ook van balen dat haar hele schema voor de dag nu in de war zou lopen. Al die keren dat ik me in zijn plaats moest verontschuldigen... met een beetje pech zou hij zelfs op de dag zelf te laat aan komen kakken.

Ach. Ik was zelf op zich een paar minuten te vroeg, dus misschien was ik niet helemaal eerlijk bezig. Ik liep door de rozentuin en snoof de delicate geur op die er hing terwijl ik naar het prieel liep. De tuin stond in volle bloei en was de perfecte plek voor onze ceremonie.

De buitenkant van het prieel werd deels bedekt door verschillende soorten clematis die zichzelf om de pilaren heen slingerden en een deel van het prieel in de schaduw legden. Grote, witte bloemen werden afgewisseld met klei-

neren, stervormige roze bloemetjes. Het geheel zag er als een bloeiend tapijt uit.

Mam en tante Pearl waren er al. Ik kon hun stemmen horen toen ik dichterbij kwam. Ze stonden net om het hoekje en ik zag hoe mam een rank van de clematis terugstopte in het gordijn van bloemen terwijl tante Pearl stond toe te kijken. Ik was een beetje verbaasd mijn tante te zien. Die had helemaal niets met bruiloften. Waarschijnlijk had mijn moeder haar gevraagd mee te helpen zodat we een oogje op haar konden houden.

Mam keek op en zwaaide naar me toen ik naar ze toeliep. Ze was klein, net als tante Pearl, maar daar hielden de gelijkenissen wel op. Tante Pearl was graatmager vergeleken met mams stevige figuur. Dat had mijn moeder te danken aan het feit dat ze al haar baksels proefde – soms wel twee of drie keer. Vandaag zag ze er gestrest uit. In haar hoofd liep ze vast het lijstje al af: de grandioze opening van ons hotel, mijn aanstaande huwelijk... als je een perfectionist was, zag je overal beren op de weg. ‘Daar ben je! We dachten al dat je vaststond in het verkeer.’

Typisch mam. In dit stadje stond nooit ergens file. Ze liet me gewoon op deze manier weten dat ze me aan de late kant vond: door heel niet-confronterend een opmerking te maken. Negatieve dingen zou je haar nooit horen zeggen, die kropte ze allemaal op. Ze was liever zelf gestrest dan dat ze iemand anders van streek maakte. Zo wilde ze de lieve vrede bewaren. Wat ze ermee opschoot? Dat ze zelf voortdurend hoofdpijn had, volgens mij.

Toen ik voor ze stond zag ik zweetdruppeltjes op tante Pearls voorhoofd staan. Ze was vast nog meer van plan. Wát wist ik niet, maar ik zou er vast snel achter komen. Alsof dat afgebrande bord al niet voor genoeg onrust had gezorgd.

Ik haalde diep adem en zocht de kalmte in mijn binnenste op. Ik ging níét op haar reageren, wat ze ook zei. Ik wist dat

ze het stom vond dat ik met de burgemeester ging trouwen, al waren Brayden en ik al samen geweest op de middelbare school en kende ze hem al jaren. Nu hij deel van het bestuur van de stad uitmaakte, was ze ineens tegen hem. Alleen maar omdat ze zich niet aan de regels wilde houden.

Dat we zouden trouwen lag al helemaal in de planning, zelfs nog voordat Brayden een aanzoek deed. Iedere andere jongeman van mijn leeftijd was al snel na het eindexamen verdwenen uit de stad, en Brayden was zo'n beetje de enige niet-getrouwde man in Westwick Corners die niet op een uitkering teerde. Nou ja, naast de nieuwe sheriff dan. Maar Tyler Gates telde niet; die zou hier toch binnen een paar maanden weer weg zijn, net als zijn voorgangers.

Tante Pearl en dienstkloppers waren geen beste vrienden. Die voorgangers van Tyler Gates waren verdwenen door háár streken. Een probleem met autoriteitsfiguren gecombineerd met magische krachten leidde gegarandeerd tot catastrofes. Tot nu toe, dan. Ik dacht terug aan het moment waarop sheriff Gates mijn tante een boete had gegeven. Die warme, bruine ogen hadden vastberaden gekeken. Ik had in die ogen weg kunnen zinken, want ze...

'Cendrine!' Mijn tantes scherpe stem haalde me ruw uit mijn dagdroom. 'Let eens op!'

Oh jee. Ze was nog steeds boos op me.

'Huh?' Wat had ik fout gedaan? Behalve dan de kant van de sheriff kiezen toen ze op de bon werd geslingerd voor brandstichting. Zo vaak werd ze niet boos op me, en ik moest toegeven dat ik er stiekem wel een beetje van genoot dat ik haar op haar zenuwen werkte.

'Ik heb niet de hele dag de tijd. Kom hier staan,' snauwde tante Pearl, terwijl ze naar het trapje van het prieel wees. 'Ik moet jouw nietsnut van een vriendje spelen voor de repetitie. Echte mannen laten hun vrouw niet voor paal staan bij het altaar, trouwens. Dit is een slecht teken. Ik blijf het maar

zeggen, maar je wilt niet luisteren: je kunt beter vrijgezel blijven.'

'Jij ziet alleen maar zijn slechte kanten.' Ook al was ze zo aan het snauwen, mijn tante wilde alleen maar het beste voor me. Dat vertelde ik mezelf in elk geval.

Ze trok een wenkbrauw op. 'Zijn goede kanten vind ik ook maar niks. Ik vind hem van geen enkele kant deugen. Wij allemaal niet trouwens. Hij is er niet eens tijdens zijn eigen trouwrepetitie? Echt hoor, Cen. Dump die kerel nu het nog kan.'

Mam haalde haar schouders op en zei niets toen ze achter tante Pearl ging staan. Die draaide zich naar haar om en vervolgde: 'Ruby, je krijgt een nietsnut van een schoonzoon.'

'Kom op, Pearl, ik weet zeker dat hij een goede reden heeft om wat later te zijn. En Cen trouwt met hem. Jij niet.' Mam kwam tussen ons in staan alsof we twee kemphanen waren. Het was niet gemakkelijk om scheidsrechter te spelen in een familie vol stijfkoppige heksen. 'Brayden is al deel van de familie, of je het nu leuk vindt of niet. Hij heeft heus wel goede kwaliteiten.'

Zoals gewoonlijk hadden mams woorden een kalmerend effect. We zeiden niets meer en ik liet een zucht van opluchting ontsnappen. Al was tante Pearl een fragiel mensje, ze kon me op het vlak van magie (en helaas ook verbale behendigheid) eenvoudig verslaan. Ik had geen schijn van kans.

'We moeten dit nu doen. De eerste gasten staan binnen het uur op de stoep.' Mam wrong haar handen zorgelijk over elkaar toen we met zijn drietjes voor het prieel gingen staan.

'Brayden belde me om te zeggen dat zijn vergadering uitliep. Hij is er over een paar minuten.' Het was een leugen, maar dat was nu prettiger dan de waarheid.

'Daarom gebruiken we een vervanger. Zodra hij er is, neemt hij zijn positie in,' zei mam.

Mijn blik gleed naar mijn chagrijnige tante. 'Ik trouw echt